

79

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

S. BELEAEV

A ZECEA PLANETĂ

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

S. BELEAEV

A ZECEA PLANETĂ

Adaptare de L. Alexandru

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
79

CONCURSUL CLUBULUI GLUMEȚILOR CONTINUĂ

ETAPA a II-a

Puteți să ne indicați titlurile și autorii povestirilor din care au fost extrase textele de mai jos?

I

— Deocamdată nu. Este clar însă că Niza a fost răpusă de un fel de curent care se condensează în centrii nervoși ai sistemelor autonome. A înțelege cum poate fi anihilată acțiunea inexplicabil de persistentă a acestui curent înseamnă a o vindeca pe bolnava noastră. Azi noi știm cum funcționează complexul mecanism al paraliziilor psihice rezistente, care atîtea veacuri fuseseră considerate incurabile. De data aceasta, avem de-a face cu ceva similar, provocat însă de un agent extern. După ce prizonierii mei vor fi fost supuși experiențelor de rigoare, indiferent de faptul dacă mai sînt sau nu în viață, atunci... și brațul meu va putea din nou să se miște!

II

Fereastra era deschisă și i-a văzut deslușit fața, grozav de tulburată, după spusele ei. El îi făcea semne desperate cu mîna și apoi a dispărut atît de brusc de la fereastră, încît ei i s-a părut că a fost tras înapoi de o forță căreia nu i s-a putut împotrivi. Un amănunt ciudat, pe care ochiul ei ager de femeie nu l-a scăpat, a fost că deși purta tot haina de culoare închisă cu care plecase de acasă, n-avea nici guler, nici cravată.

III

Domnișoara de șaptesprezece ani, care avea fruntea palidă, sprîncenele arcuite și ochii frumoși ai tatălui ei, înaltă, subțire, cu mîini ca ale Giocondei, cu gesturi pline de grație și de majestate, îi părea o arătare de demult, o amintire de poveste, o prințesă din miniaturile persane.

O va mai vedea vreodată? Sau era această apariție numai un miraj, darul suprem de bun venit? După o apariție trecătoare, păpușa nu va fi închisă din nou în dulapul ei fermecat, în care orele sună acompaniate de muzica unei gavote?

I

Spre seara zilei de 20 decembrie 1966, timpul se stricase de tot. Nori cenuşii atîrnau la mică înălţime deasupra clădirii Institutului astronomic central. Din biroul directorului, se vedea prin ferestre ceaţa ce plutea afară.

Mihail Sergheevici, care tocmai telefonase acasă să nu mai fie aşteptat la cină, puse binişor receptorul la loc şi se apropie de fereastră. El ascultă urletul vîntului de toamnă, care bătea dinspre ţărm. Ceaţa se lăsa tot mai deasă. Stropi rari de ploaie se izbeau de geamuri şi se preschimbau în firişoare subţiri de apă.

Mihail Sergheevici trase perdelele groase în dreptul ambelor geamuri. Se hotărîse să lucreze astăzi aici.

Lampa de pe biroul său lumina numai călimara şi mapa cu coperte argintii pe care era gravată dedicaţia: „Scumpului nostru prieten şi dascăl, membru al Academiei de ştiinţe M. S. Sonţev, Director al Institutului astronomic central, din partea elevilor şi colaboratorilor. 1 mai 1962".

Savantul se aşeză în fotoliu şi apăsă pe un buton. Uşa se deschise şi se ivi silueta suplă a unei tinere.

— Aţi sunat, Mihail Sergheevici?

— Da, răspunse prietenos savantul. Te rog să iei telefonul dincolo, la d-ta. Voi lucra aici pînă la douăsprezece fără un sfert, ca de obicei. Cine este de serviciu în vestibul?

— Portarul Iakovlev!

— Spune-i, te rog, să nu lase pe nimeni să intre la mine. Dacă va fi totuşi ceva important, să te anunţe întîi pe d-ta. Vei vedea ce e de făcut. Dacă telefonează Larion Petrovici de la Institutul de fizică, fă-mi neîntîrziat legătura.

— Voi face precum mi-aţi spus.

— Cred că asta-i totul. Ba nu, mai e ceva. Dacă a fiert ceaiul pentru d-ta, adu-mi, te rog, şi mie o ceaşcă.

După cîteva minute fu aşezată pe birou o ceaşcă cu ceai ce-şi răspîndea aroma. Savantul mulţumi asistentei şi adăugă:

— S-ar putea să mă adîncesc în lucru şi să uit, de aceea vino te rog la 11 şi 45 precis şi aminteşte-mi.

— Vă puteţi bizui pe mine, Mihail Sergheevici. Voi veni exact la 11 şi 45, răspunse asistenta şi ieşi, închizînd fără zgomot uşa masivă de stejar.

Savantul lucra la un articol pentru o revistă de popularizare ştiinţifică. Titlul acestui articol era *„Ce ştim despre sistemul nostru solar."* El voia să facă din această discuţie — indirectă — cu tineretul un lucru cît mai plăcut şi original.

Suspină şi începu să scrie, adîncindu-se în curînd cu totul în lucrul său. El arătă că ştiinţa cunoaşte nouă planete mari şi aproximativ două mii de planete mici, numite asteroizi.

„Mărimea planetelor — scria savantul — este neînsemnat de mică în comparaţie cu Soarele şi cu spaţiile care le despart. Să ne închipuim Soarele cam cît o cireaşă. In acest caz, planetele noastre ar apărea ca nişte firişoare fine de praf. Firişorul-Pămînt ar fi aşezat la o distanţă de un metru, iar firişorul-Pluton, cea de-a noua planetă, la o distanţă de *patruzeci de metri*. Dacă *vrem să arătăm* la aceeaşi scară distanţa dintre Soare şi cea mai apropiată stea fixă, ar trebui să aşezăm a doua cireaşă la o depărtare de 270 km."

Adîncit în gînduri, Mihail Sergheevici nu-şi dădu seama imediat că afară, în faţa ferestrei, se auzeau sunete ciudate, ca şi cum de geamurile institutului s-ar apropia o orchestră de jaz, acordîndu-şi instrumentele din mers.

— Ce să fie asta? murmură savantul.

El băgă creionul în buzunar, se duse spre fereastră şi dădu perdeaua la o parte. *In aceeaşi clipă izbucni o lumină orbitoare asemănătoare luminii fulgerătoare a meteorilor.* Timp de o secundă, totul în jur fu viu luminat, astfel că savantul putu să zărească şi silueta verzuie a unui automobil, ce semăna cu o ţigară de foi.

Şi din nou totul fu scufundat în întuneric. Uluit de această întîmplare neaşteptată, Mihail Sergheevici se dădu înapoi şi trase perdeaua cu o smucitură astupînd geamurile. El se stăpîni însă cu un efort de voinţă şi-şi trosni degetele, care-i înţepeniseră. Cronometrul arăta ora 11 şi 44.

In spatele savantului, uşa se deschise, şi cineva pătrunse în birou.

— Dumneata eşti, Tatiana Iurievna? întrebă savantul fără să se întoarcă. Era încă sub influenţa curioasei întîmplări de adineauri.

— Nu, eu sînt! răspunse o voce necunoscută. Mihail Sergheevici se întoarse brusc.

— Cine? Cine eşti dumneata?

In semiîntunericul din birou, desenîndu-se ca o umbră neclară pe fondul uşii, se afla un bărbat înalt şi bine făcut.

— Scuzați-mă! spuse politicos noul venit. Aici e foarte întuneric, așa că nu e de mirare că nu m-ați recunoscut, Mihail Sergheevici. Sînt eu, Iura.

Probabil că cel sosit răsucise comutatorul, căci biroul se umplu de lumina candelabrului ce se aprinsese.

— Eu sînt, Iura, studentul dv... Bună seara! salută bărbatul cu un zîmbet tineresc, în care se simțea o urmă de timiditate.

Savantul îi întinse amîndouă miinile în semn de salut.

— Iurocika? strigă el. Dumneata? Iurii Kicighin? Cel mai bun student din constelația auditorilor mei din 1951!

Cei doi își strinseră cu putere miinile.

— Dar cum ai apărut aici așa, fără de veste, ca o furtună cosmică? Ia loc, dragă Iura, și povestește-mi! E uimitor cît de tînăr arăți!

Intr-adevăr, Iura nu se schimbase deloc. Pe fața lui nu apăruse nici o zbîrcitură și chiar îmbrăcămintea era aceea pe care savantul i-o cunoștea.

Iura așteptase politicos pînă ce fostul său profesor se așezase, apoi se așeză și el.

— O împrejurare extraordinară mă aduce aici. Vin cu o mare rugăminte..., începu Iura.

Savantul îl întrerupse nerăbdător:

— Îți voi îndeplini orice dorință, dar mai întîi povestește-mi unde te-ai ascuns pînă acum! Sînt foarte curios și am de ce! Mă căznesc să cresc pe Kicighin ca urmaș al meu la catedră. Pentru lucrarea sa din domeniul teoriei roiurilor de stele, este distins cu medalia de aur. Și deodată gîndurile dumnealui încep să deseneze cine știe ce parabolă extrem de complicată, și el descoperă o nouă ipoteză asupra genezei sistemului planetar. Iar mai tîrziu, după ce sfărîmă în bucățele teoriile savanților Jeans, Russell și Eddington*, Kicighin dispare pe neașteptate, fără să lase vorbă unde...

— Am construit... dar în altă parte. Observatorul din munții Altai este construit de mine. Desigur că mi-ați citit articolele...

— Da, da... Articolele ți le-am citit, dar nu sînt de acord cu ele. Nu ești numai un visător, ci și un fantast. Știu, ai să-mi răspunzi ca atunci, la examen, că în fiecare ipoteză există un element fantastic. E drept că există un element, dar nu ca temelie. O nuanță, dar nu în esență!... El, în sfîrșit, acum sînt numai urechi, profesore!

Și savantul deveni un ascultător atent. Oarecum emoționat, Iura luă cuvîntul:

— Sînt exact 15 ani de cînd nu v-am mai văzut. M-am consacrat cu entuziasm problemei genezei sistemului planetar și am găsit modalitatea de a explica totul pornind exclusiv de la procesele interne care s-au petrecut în miezul Soarelui încă pe vremea cînd acest

* Cunoscuți fizicieni și astronomi englezi și americani.

pitic galben era un gigant. In elaborarea teoriei mele, n-am accentuat *suficient unele probleme de amănunt. De aceasta s-au folosit* unii profesori de la observatorul de pe Mount Wilson. Cind au încercat prin articolele lor tăioase să-mi dea la cap, n-am făcut pe supăratul *şi nici* n-am stat cu *brațele* încrucişate, ci am inceput să string noi dovezi in sprijinul teoriei mele. A trebuit să plec in Altai, unde am inceput să mă ocup intens de legile mecanicii cereşti.

— Mai concret! mormăi savantul cu interes.

— Ştiţi doar că in astronomie există cazuri cind mişcarea unor constelaţii calculată precis teoretic după regulile mecanicii cereşti clasice nu corespunde cu constatările celor mai precise observaţii directe. Da, da... să *luăm,* de *pildă, cunoscuta cometă* a *lui* Enkel. Modificările orbitei sale sint inexplicabile. De ce?

— Şi chiar nu ştii? rise savantul puţin cam intrigat. Fă un mic *efort şi ia din acest dulap...* raftul al treilea din *stinga...* „Marele calendar astronomic". Vei găsi acolo, negru pe alb, ce rectificări trebuie aduse orbitei...

— Cunosc rectificările pe dinafară, zimbi Iura, dar ele oglindesc un fenomen fizic încă necunoscut, pe care noi trebuie să-l fundamentăm ştiinţificeşte.

— Aha, răspunse savantul cu o linişte aparentă, premeditată. Din ăştia imi eşti! Desigur că acum vei începe să te referi şi la planeta Mercur...

— Da, şi Iura dădu din cap. De ce elipsa pe care se invirteşte *Mercur (planeta cea mai apropiată de Soare)* îşi modifică *planul* atit de repede? De ce sint necesare in fiecare an numeroase rectificări? Ei bine, toţi au presupus şi presupun şi acum că acest fenomen este provocat de *forța* de atracţie a *unei* planete *necunoscute,* care ar fi mai aproape de Soare decit Mercur. Dar 30.000 de fotografii făcute de observatoarele din lumea intreagă n-au descoperit nici cea mai mică urmă a vreunei *planete* de acest fel. Sute de astronomi au cercetat cu instrumente perfecţionate intreaga boltă cerească, dar n-au găsit nimic. De fapt nici nu puteau să găsească...

— Tocmai pentru că ea nici nu există, mormăi savantul scos din fire.

— Nu de aceea, răspunse Iura politicos. A zecea planetă mare a sistemului nostru solar EXISTA.

III

Mihail Sergheevici nu mai putu rezista. El sări in picioare.

— Ce-ţi trece prin cap? Vrei să rizi de mine. Orice şcolar ştie că *în jurul Soarelui se rotesc nouă planete mari. Nouă, stimabile,* nouă! Şi incepu să numere pe degete: Mercur — una, Venus — două, această planetă pe care stăm acum, Pămintul — trei, şi savantul bătu nervos cu piciorul drept in covorul gros: Marte — Jupi-

ter — Saturn — Uranus — Neptun şi, în sfirşit, Pluton, al nouălea, înţelegi? Al nouălea! spuse savantul îndoind şi al nouălea deget.

El întinse cele două miini cu degetele îndoite pină aproape de nasul lui Iura; numai policarul miinii stingi rămăsese ridicat, ceea ce-i dădea un aer de sfidare.

Iura rămase serios. El întinse spre savant un deget de la mina dreaptă şi, lovindu-l cu arătătorul miinii stingi, spuse: Iat-o... a zecea.

— A zecea? Oare orbita acesteia se află în interiorul orbitei lui Mercur?

— Nu.

— A zecea... e dincolo de Pluton?

— Nu.

— Atunci dă-mi datele fundamentale privitoare la cea de-a zecea dumitale planetă!

Iura se aşeză în faţa fostului său profesor şi, cu aerul elevului care ştie bine lecţia, începu să spună:

— Distanţa aproximativă de la a Zecea la Soare este de 149.000.000 km. Viteza deplasării pe orbită este de aproape 30 km pe secundă. Volumul ei este de aproximativ 330.000 de ori mai mic decit acela al Soarelui.

De enervare, obrajii savantului ba păleau, ba se îmbujorau. Abia se ţinea să nu izbucnească.

— Destul! întrerupse el. Probabil că ai auzit bine. Ţi-am cerut amănunte despre a Zecea, şi dumneata îmi înşiri diferite date despre Pămint. Mai rămine să-mi spui că a Zecea se învirteşte pe o orbită de forma unei elipse care are într-unul dintre focare Soarele şi că ocoleşte Soarele în 365 de zile, 5 ore, 48 de minute şi 46 de secunde. Spune-mi şi asta, ca să-ţi pun nota unu şi să te dau afară.

Savantul tremura de furie, dar Iura răspunse calm:

— Nu pot preciza durata anului tropical al planetei mele, căci nu-i cunosc viteza de rotaţie în jurul axei. E de presupus totuşi că datele pe care le-aţi amintit sint cele reale. Important este că a Zecea se roteşte în jurul Soarelui pe aceeaşi orbită ca şi Pămintul.

Ochelarii savantului alunecară de pe frunte. El strigă:

— Al doilea Pămint?

— Da, răspunse Iura. A Zecea este o dublură exactă a celei de-a treia planete.

IV

Tăcut, savantul luă de pe măsuţă ceaşca. Şi-ar fi vărsat ceaiul pe cap, ca să se încredinţeze că e într-adevăr treaz, dar preferă să-l bea cu poftă, deşi era aproape rece. Se simţi înviorat. Puse ceaşca la loc şi se întoarse spre Iura, care continuă:

— E drept că de pe Pămînt nu se poate vedea cea de-a zecea planetă. Acest lucru e lesne de înțeles. Pe orbita lor, cele două corpuri cerești se află permanent în puncte diametral opuse. Intre ele se află Soarele, al cărui diametru este de 109 ori mai mare decît acela al fiecărei planete.

— Ca două boabe de mac învîrtindu-se în jurul unei cireșe a lui Miciurin, interveni savantul, aprobator.

— Intocmai, se bucură Iura. Sau mai bine: ca doi electroni în jurul unui nucleu de heliu.

Pentru a verifica matematic existența planetei, cei doi calculară poziția lui Mercur pe orbita lui teoretică în cazul în care cursa acestuia ar fi influențată de forța de atracție a planetei a zecea. Spre uimirea sa, Sonțev constată că poziția calculată era cea care rezulta și din „Marele calendar astronomic" după efectuarea rectificărilor.

El murmură cu voce stinsă:

— Corespunde întocmai.

Volumul alunecă dintre degetele lui, care-și pierduseră parcă puterea. Iura îl ridică și-l puse la loc în dulap.

— Vă mulțumesc, Mihail Sergheevici! Aș vrea totuși să vă rog să vă convingeți definitiv în această privință.

— Ce vrei să spui? întrebă surprins savantul.

— V-aș ruga să veniți să vedeți... să vă convingeți... Poate mergeți chiar acuma cu mine...

Iura mai adăugă ceva, dar savantul nu dădu importanță acestui lucru. Era prea adîncit în gîndurile care îl copleșeau:

„Oricum, ar fi interesant. E oare cazul să refuz? Probabil că mă invită la el ca să-mi arate și alte date și observații. Am să merg... Automobilul e la poartă."

— De acord! spuse el cu glas tare, uitînd de orice altceva. Să pornim!!

Prevenitor, Iura deschise ușa și lăsă pe savant să iasă primul. Acesta trecu pe lîngă portarul adormit, care sforăia încet.

V

Noaptea era răcoroasă și ciudat de liniștită. Mihail Sergheevici privi bolta cerească, senină și presărată cu stele. Se vedeau constelațiile emisferei boreale în pozițiile corespunzătoare acelui anotimp. Carul mare și Steaua polară. Casiopeea, Lebăda și Vulturul străluceau mai viu după ploaia care trecuse. In beznă savantul coborî scările de la intrare și auzi cum Iura deschide portiera vehiculului.

Sonțev se așeză la locul pe care îl găsise pipăind prin întuneric, iar Iura se așeză pe locul conducătorului. Se aprinse o luminiță albăstruie, datorită căreia savantul putu să zărească interiorul, tabloul de bord și spatele larg al lui Iura.

In acest moment, Mihail Sergheevici își aminti că nu lăsase

vorbă Tatianei Iurievna că pleacă și nici nu-și luase paltonul și pălăria.

— Pornim! auzi el vocea lui Iura.

— In regulă, murmură savantul. Numai să-mi iau pălăria...

In aceeași clipă izbucni un șuierat atît de puternic, urmat imediat de un vacarm asurzitor cu acorduri atît de stridente, încît era neîndoios că Iura nu mai putuse auzi vorbele savantului.

Acestuia i se păru că cineva smucise cu violență scaunul de sub el. Inchise ochii, mai mult din pricina surprizei decît de frică.

VI

Muzica aceea stridentă de jaz încetă tot atît de brusc cum începuse. Savantul deschise ochii.

Prin geamurile cabinei strălucea o zi luminoasă, senină. Totodată bolta nesfîrșită a cerului de un albastru uimitor de întunecat, aproape violet, se întindea pînă la orizont, spuzită de stelele neobișnuit de frumoase.

Mihail Sergheevici clipi des din ochi și întrebă:

— Unde sîntem?

In acel moment, văzu fața zîmbitoare a lui Iura, care se întorsese spre el:

— Cu voia dumneavoastră, într-un taxi care circulă printre planete.

— Incotro?

— Spre a Zecea.

— Spre planetă? întrebă savantul uimit, simțindu-și corpul neobișnuit de ușor. In jurul mașinii era pustiu, nu vedeai nici un punct de reper în afara stelelor nemișcate.

— Da, spre a zecea planetă, dădu Iura mulțumit din cap. Ne vom convinge personal de existența ei. E cea mai bună cale de a ne încredința, căci știm că există posibilitatea de a demonstra algebric că doi ori doi nu fac patru. Nici fotografia, nici filmul nu sînt absolut sigure. Fotografiind un strat de mușchi de la cîțiva milimetri, fotografia mărită va arăta o pădure preistorică. Cît despre film, ajunge să spun că am văzut o producție cinematografică înfățișînd o maimuță înaltă de vreo treizeci de metri cățărîndu-se pe un bloc cu 100 de etaje și ținînd într-o labă o tînără femeie, pe cînd cu cealaltă dobora avioanele care atacau...

Iura se uită la tabloul de bord, modifică poziția cîtorva manete și hebluri, apoi se adresă din nou savantului:

— Totul e în regulă. Zburăm în jurul Soarelui...

— Vrei să ajungi din urmă planeta pe orbita ei?

— Nu. Există un alt drum, zîmbi Iura. Savantul îl privi mirat.

— Doar nu vrei să zbori direct de la Pămînt la a Zecea? Asta ar însemna să ne topim, să ne descompunem, să ne dezagregăm în

atomi. la naiba! Este, fără îndoială, o călătorie periculoasă... şi mai ales va dura foarte mult.

— Nici gind, Mihail Sergheevici, rise Iura. Doar nu mergem pe jos.

— Asta ar fi culmea, spuse morocănos Sonţev. Pe jos am ajunge la Soare abia în 3.500 de ani.

— Iar un tren expres ar ajunge abia în 180 de ani. Dar noi zburăm, adăugă Iura.

— Văd, mormăi savantul. Dacă aero... să-i spunem planetoplanul dumitale e mai rapid decît avioanele cu elice, tot avem nevoie de vreo 40 de ani.

— Vom sosi mai curind, spuse Iura misterios.

— Aha, am ghicit, răspunse savantul. Ai folosit o rachetă uriaşă, şi acum înghiţim depărtările cu viteza unei ghiulele de tun. Putem deci conta să ajungem în dreptul Soarelui peste vreo opt ani, adică prin toamna anului 1974.

— Aţi uitat că mai există şi alte viteze, observă Iura.

— N-am uitat, dar nu poate fi vorba să le folosim noi. O rază de soare ajunge la Pămînt în 8 minute şi 18 secunde.

Faţa lui Iura luă o expresie solemnă.

— În sfirşit, strigă el, în sfirşit, am ajuns la viteza reală!

VII

— Cum? savantul parcă nu-şi credea urechilor.

— Mă refer la raza de lumină... mai bine zis la părticelele ce compun raza de lumină, pe care le numim, după cum ştiţi, fotoni. Planetoplanul meu înghite distanţele cu o viteză de 298.000 km pe secundă.

— Interesant, dar nu e de crezut.

— Nu e de crezut, şi totuşi asta-i realitatea. E drept că n-am atins chiar viteza luminii, dar diferenţa e foarte mică.

Iura privi la tabloul de bord, citi cifrele arătate de acele indicatoarelor şi adăugă:

— Nu mai avem decît puţine minute, aşa că voi povesti pe scurt: de aproape 70 de ani, ştiinţa se ocupă de imensele rezerve ale energiei nucleare. Şi eu am căutat mult timp pînă să găsesc particulele cele mai potrivite.

— Ai descoperit un element nou? întrebă savantul.

— Da, l-am numit „Radium II"... Electronii săi sînt transformaţi în fotoni într-o cameră construită dintr-o masă plastică specială, iar energia obţinută este — precum vedeţi — îndestulătoare... *Iura privi atent* acele *indicatoarelor*: *Mai avem trei minute*... *Pentru* planetoplanul meu am ales un drum în formă de cerc, pornind vertical de la suprafaţa Pămîntului. Este uşor să calculăm durata călătoriei: luăm ca rază distanţa Soare-Pămînt şi aplicăm formula

$\frac{2 \times 3,14 \times R}{2}$, ceea ce ne dă lungimea cursei noastre. Împărţim această lungime cu viteza planetoplanului şi obţinem timpul de zbor de 1.680 de secunde, adică 28 de minute. Or noi discutăm aici de peste 25 de minute.

Calmul lui Iura molipsi şi pe Sonţev. Se împăcase cu inevitabilul. Închise ochii, toropit de somn. Ca de departe auzi vocea lui Iura:

— Atenţiune. a Zecea e în faţa noastră... încerc să aterizez în zbor planat... Gata!

Savantul percepu un şoc uşor în clipa aterizării planetoplanului. Toropeala încă nu-l părăsise. Simţi că-l scutură cineva.

— Mai sînteţi în viaţă ori nu? Treziţi-vă! Am sosit! răsună chiar la urechea lui vocea triumfătoare a lui Iura.

VIII

Savantul deschise ochii, dar nu văzu nimic în afara luminiţei de la tabloul de comandă.

— Unde sîntem? întrebă el supărat.

— Sîntem pe a zecea planetă, Mihail Sergheevici, numai că la aterizare am cam scrintit-o. De teamă să nu trecem pe lîngă planetă am dat motorului cincisprezece trilioane de fotoni în plus. Era prea mult... am zburat prea departe, cam cu 180^0, astfel că am aterizat pe partea planetei care în momentul acesta este umbrită. Nici lumină nu avem căci observ că, la aterizare, mi s-a defectat instalaţia. Nu-i nimic! În curînd se va lumina de ziuă, aşa că propun să coborîm. Vă rog să coborîţi dv primul; aceasta în semn de mulţumire că mi-aţi făcut onoarea să veniţi cu mine.

— Dacă aşa stau lucrurile, vreau şi eu să-ţi propun ceva, răspunse Mihail Sergheevici. Să coborîm amîndoi pe solul planetei în aceeaşi clipă. De acord?

— Perfect! rîse Iura ridicîndu-se. Permiteţi-mi să vă ajut!

Deschise uşa, şi un vînticel călduţ mîngîie faţa savantului.

— Atenţiune, este o treaptă! continuă Iura prevenitor.

Sonţev şovăia să treacă pragul uşii.

— Fă lumină, Iurocika! Ia lampa de buzunar! Să nu fi nimerit în vreo mlaştină!

Raza lămpii de buzunar căzu pe sol, în faţa uşii deschise.

— Nu e cazul, îl asigură Iura. Nisip, nisip uscat. O potecă sau poate o piaţă. Să coborîm! Unu... doi...

— Trei! completă savantul, şi amîndoi păşiră în acelaşi timp pe nisipul moale.

În virtutea obişnuinţei, Mihail Sergheevici ridică îndată capul şi privi spre cer. Dar aspectul bolţii cereşti îl ului. Fără să coboare ochii, apucă mîna lui Iura şi abia mai fu în stare să murmure:

— Priveşte... cerul...

Stelele erau neobişnuit de mari, limpezi şi apropiate. Părea că le poţi atinge cu mîna ridicîndu-te în vîrful picioarelor.

Savantul recunoscu dintr-o privire constelaţiile ce-i erau atît de familiare. Dar dacă acum o jumătate de oră, cînd ieşise din clădirea observatorului, văzuse constelaţiile caracteristice toamnei, de data asta, pe boltă străluceau magnific constelaţiile de primăvară.

— Văd şi eu, auzi el vocea lui Iura. Aşa şi trebuie să fie. Peste şase luni, cînd Pămîntul se va afla în acest loc al orbitei sale, oamenii vor contempla atunci acelaşi tablou...

În acest moment, Iura întinse surprins braţul spre orizont, şi savantul fu nevoit să facă o întoarcere de 90 de grade. Privi drept înaintea lui şi avu presimţirea că acum va trebui să fie extraordinar de calm...

De după linia unduitoare a orizontului, acolo unde străluceau constelaţiile Racul şi Ursa Mică, răsăriseră două globuri mari şi strălucitoare. În jurul planetei a zecea se roteau DOUĂ Lune. Destul de nepăsători, ca ochii unei fiare, cei doi sateliţi naturali ai planetei urcau pe boltă, şi o lumină palidă învălui pe cei doi bărbaţi.

La început, din cauza surprizei, savantul fu puţin cam dezorientat, dar apoi îl cuprinse o bucurie de nedescris.

— Iurissimus! strigă el. Dă-mi o lunetă!

— De care? întrebă Iura.

— Indiferent de care, numai dă-mi-o mai repede! Doar nu vei fi vrind să urmăresc numai cu ochii liberi aceşti sateliţi ai planetei a zecea.

— Înţeleg, Mihail Sergheevici, răspunse Iura încurcat, şi se scărpină stingherit la ceafă. Însă...

— Nici un „însă". Nu cumva n-ai luat nici un instrument optic de pe Pămînt?

În acest timp, cele două „Lune" urcau pe firmament, deplasîndu-se spre S—E. La lumina lor, Sonţev văzu clar pe Iura lîngă el.

— Păi, n-am prevăzut că..., prinse Iura a se scuza.

Savantul îşi ieşi din fire:

— Un binoclu! Imediat! Fie şi unul dintre cele mici de operă! şuieră el. Haide, repede!

— Ah da, un binoclu am! răspunse bucuros Iura.

— Dă-l încoace! spuse savantul mai calm. Mă interesează satelitul din stînga.

— O clipă!

Cu aceste cuvinte, Iura se urcă grăbit în planetoplan.

Mihail Sergheevici nu putea să-şi mai dezlipească ochii de la cele două „Lune". Cu puţină imaginaţie, ele puteau fi comparate cu doi tovarăşi de călătorie care străbat mînă în mînă, fără a se despărţi, un drum precizat de mult. Feţele pe care aceşti sateliţi le arătau spre planetă nu semănau deloc cu faţa pe care Luna o arată Pămîntului, cu toate că şi aici se zăreau parcă contururi de cratere

vulcanice şi lanţuri de munţi. Binoclul ar fi ajutat la recunoaşterea acestor detalii ale peisajelor „selenare". Tremurind de nerăbdare, savantul strigă:

— Iurissimus! Mai iute! Ce tot faci atîta acolo?

O adiere bruscă făcu pe savant să închidă pentru o clipă ochii, spre a-i feri de praful nisipos. Apoi se întoarse pentru a-l grăbi pe Iura. Dar acest gest se dovedi de prisos.

Planetoplanul dispăruse.

X

Primul gînd al savantului fu că Iura plecase înapoi pentru a-i aduce o lunetă. Înseamnă că va fi înapoi peste vreo oră. dacă...

Şi deodată numeroşi „dacă" se îmbulziră în mintea lui... Dacă Iura îl părăseşte aici... dacă Iura n-are fotoni suficienţi pentru cursa pînă la pămînt şi înapoi... dacă la înapoiere va mai reuşi să găsească acelaşi loc... Aceasta din urmă era cea mai grea problemă, aproape cu neputinţă de rezolvat.

De fapt această plecare nu fusese însoţită de obişnuitele şuierături, nici de celelalte zgomote. Poate că Iura nici nu plecase? Totuşi urmele din nisip arătau că planetoplanul se ridicase vertical.

O linişte ciudată îl cuprinse. Era absolut singur şi se considera un pionier al ştiinţei. Singurele sale arme erau cunoştinţele pe care le avea şi voinţa sa dîrză.

Privi în jur. De la locul unde se afla se desluşeau două cărări care se pierdeau în beznă. În depărtare se întrezăreau parcă nişte clădiri. Tufişul de flori din apropiere mirosea a vanilie, iar la o mişcare mai bruscă a lui Sonţev se auziră bătăile de aripi ale unor păsări nevăzute.

— Trebuie să stau pe loc pînă la răsăritul Soarelui, se gîndi savantul.

Privi spre cer. Steaua polară, care de pe Pămînt pare nemişcată, fiind aşezată în prelungirea axei terestre, aici se deplasase spre dreapta o dată cu restul bolţii cereşti.

„Hm!" De enervare, savantul îşi freca palmele. „Asta înseamnă că aici Steaua polară nu mai este un punct virtual de sprijin pentru axa planetei. Precum se vede, şi ea se roteşte cu celelalte stele în jurul stelei polare autohtone. Care o fi aceea? Uite, aceea parcă nu s-a clintit. Da, e limpede. Pe a zecea planetă, rolul stelei polare îl joacă steaua Vega. După cum arată mişcarea constelaţiilor, a zecea planetă se învîrteşte de la est spre vest, invers globului pămîntesc. Deci Soarele va răsări la vest."

Mihail Sergheevici se întoarse spre apus. Munţi înalţi se vedeau profilîndu-se pe zarea care începuse a se lumina. Stelele păleau. Un licăr trandafiriu se ridică dincolo de munţi, iar între două creste se ivi marginea aurită a Soarelui.

— Te salut! se adresă savantul către Soare, care răsărea. El strigă jubilind aceste cuvinte; era din cale afară de bucuros, deoarece se convinsese că se afla pe o planetă necunoscută și astfel va putea face observații interesante. Intr-adevăr, el și făcuse unele constatări care nu fuseseră prevăzute de Iura în calculele lui.

Deodată avu senzația că in spatele lui se găsește cineva. Se intoarse brusc.

XI

Nu văzu totuși pe nimeni. Era singur in luminișul scăldat de Soare. Se afla intr-o vale intinsă, inconjurată de munții ce se profilau in zare. Cărările nisipoase duceau spre păduricile nu prea depărtate. Tufișuri dese și iarbă inaltă acopereau spațiul dintre cărări.

Era neapărat necesar să-l găsească pe Iura. Porni spre un tufiș unde văzu o bancă. Alături se găsea un stilp cu un panou plin de semne misterioase.

„O inscripție in limba localnicilor — presupuse savantul. Ia să încerc s-o descifrez."

Linii șerpuite, dese, care nu aduceau deloc a litere, se intretăiau cu triunghiuri, pătrate și cercuri intr-un fel destul de bizar. Savantul remarcă linia de jos... un cerc și un triunghi erau legate printr-o linie groasă albăstruie. Ce să reprezinte oare?

Se așeză pe bancă și incepu să chibzuiască. Nu cumva pe a zecea planetă existau și fiare sălbatice? Asta n-ar fi deloc bine. Dacă ii vor sfîșia, remarcabila descoperire a lui Iura ar fi pierdută, și nimeni de pe Pămînt n-ar mai afla vreodată despre călătoria lor interplanetară. Trebuia să-și noteze cele observate pină acum, căci niciodată nu te poți bizui numai pe memorie:

„A Zecea... doi sateliți... inclinarea axei pe planul orbitei aproximativ 23°... direcția axei: Vega... rotirea de la est la vest... viteza..." Aceasta n-o putea stabili, căci își pierduse in intuneric cronometrul.

Locul pe care se afla avea forma unui mare cerc. Chiar din dreptul băncii pornea o alee dreaptă străjuită de pomișori cu mari frunze azurii. Brusc, savantului ii veni o idee bună.

„Cercul... linia albastră... păi ăsta-i drumul care duce spre triunghi. Oho! Incep să vă pricep literele, stimați locuitori ai celei de-a zecea planete!"

O porni incet pe alee. La umbra frunzelor late și albastre era mai răcoare. Aleea ducea spre sud. Soarele incepuse să coboare. Orientindu-se după drumul parcurs de soare, privirea expertă a lui Mihail Sergheevici descoperi că locul acela se afla in zona temperată a planetei, deci n-avea să se teamă nici de geruri arctice, nici de călduri tropicale. Plantele din jur nu semănau cu cele de pe

Pămint, iar din scoicile aurii de pe jos savantul culese cîteva pentru colecția Institutului.

Nici nu observase că ajunsese pe un teren in formă de triunghi. La fiecare latură, triunghiul era despărțit de restul văii printr-un gard scund. Panouri cu aceleași semne ciudate anunțau ceva, dar savantul nu putea ințelege. Semnele arătau un pătrat negru inconjurat de linii șerpuite. Curios să vadă ce e dincolo, Sonțev privi peste unul din garduri. *Ingrozit*, sări *inapoi*.

XII

Pe un cimp intins se deschidea un ingrozitor tablou de prăpăd. In zare se vedeau ruini de clădiri distruse de incendiu. Terenul, tăiat de șanțuri, era acoperit de rămășițe de mașini. Un fel de cutii de tablă erau stivuite intr-o parte, dincolo zăceau tot felul de țevi răsucite sau *indoite, de parcă s-ar fi jucat niște uriași* cu ele. Bolovanii innegriți de fum sau colbăiți de cenușă zăceau ici și colo. Aproape de tot, chiar lîngă gard, erau imprăștiate niște vîrfuri de suliți și niște obiecte distruse, a căror destinație n-o putea presupune.

In acest haos strălucea din loc in loc ceva alb, la a cărui vedere savantul fu zguduit. Erau, fără indoială, oseminte omenești. Mormane de cranii și oase acopereau acest cimp al Morții.

Abătut, savantul se dădu inapoi. In aceeași clipă i se păru iar că in spatele său s-ar afla cineva. Simțea chiar in ceafă o respirație liniștită. Se intoarse, dar din nou constată că era singur.

Panoul cu cele două patrulatere negre părea să-l atragă spre cel de-al doilea gard. Obosit, se sprijini in coate de acesta. In fața lui văzu un cimp străbătut de șanțuri longitudinale. Pe solul uscat și pietros nu creștea nici un fir de iarbă. Acest peisaj straniu se in*tindea pină în zare, cit cuprindeai* cu ochii.

Pe unul dintre stilpii de susținere ai gardului, Mihail Sergheevici observă o ieșitură. Alături era fixat un alt panou. Pentru a privi mai bine, el se sprijini cu o mină de această ieșitură.

Fără ca savantul să fi băgat de seamă, cîmpul incepu să se schimbe, să se însuflețească. Ființe ciudate, asemănătoare maimuțelor antropoide, săriră din șanțuri și porniră inainte urlind, spre locul unde apăruse un grup de făpturi omenești.

„Ah, aici există și oameni!" — gindi el.

Sub ochii lui Sonțev incepu o luptă singeroasă. Cimpul se învălui în nori de fum; ici-colo răzbăteau prin fum limbi roșii de foc. Zgomotul bătăliei aproape că-l asurzea.

Și totuși tresări, speriat, cind auzi o chemare depărtată. I se păruse că era vocea lui Iura.

Savantul se năpusti în direcția de unde venise chemarea și ajunse la al treilea gard al triunghiului. Nu se mai opri să privească panourile de acolo, ci privi imediat peste gard, de unde credea că auzise vocea lui Iura.

Un șir de clădiri joase și greoaie, parcă îngropate în pămînt, se întindeau în fața lui. Ferestrele puternice zăbrelite arătau ca niște ochi de mort. În fața casei celei mai apropiate stătea una dintre acele făpturi asemănătoare omului, dar mai greoi și cu fruntea teșită. Stătea nemișcat ca un monument. În laba acoperită cu blană ținea un obiect ciudat, ascuțit la un capăt. Părea că nici nu respiră, doar ochii i se mișcau de colo-colo, dar fără expresie, ca ochii unui nebun. Se holba la Mihail Sergheevici, care se simți cuprins de repulsie.

Acum lui Sonțev nu-i mai era frică; îl chinuia doar dorința să dezlege misterul triunghiului. Se sprijini cu pieptul de stîlpul de susținere a gardului.

Probabil că acest lucru nu-i plăcuse neomului. El ridică vîrful obiectului pe care-l ținea în labă, în timp ce, prin aerul ce devenise mai fierbinte, se auziră puternice lovituri de gong.

Din case apărură oameni. Da, erau oameni suferinzi și epuizați. Femei, bătrîni, adolescenți... toți îmbrăcați în zdrențe... Unii purtau copii în brațe. Neomul ridică bățul ascuțit și începu să-l lovească.

O femeie spunea ceva cu voce rugătoare; ea ridica implorator miinile. Neomul îi dădu o lovitură.

— Bestie! strigă savantul scos din fire. Se uită în jur, căutînd un obiect cu care să spargă capul nebunului. Era cu neputință să lase nepedepsit pe acest maimuțoi fără coadă. El încercă și reuși să rupă din gard o scîndură groasă. Cu această armă, sări peste gard, gata de luptă, simțind în sine puteri tinerești și avînd conștiința unei cauze juste. Ridică brațul cu scîndura cea grea și... rămase înlemnit.

Nu mai era nici urmă de oameni sau de maimuțoi. În spatele cocioabelor se întindea o cîmpie cu iarba tunsă scurt. Era surprinzător și plin de mister. Dar Sonțev, omul care clarificase problema spectrului stelei Gama Cepheu, nu putea da înapoi în fața acestui mister.

El sări înapoi pe locul triunghiular și începu să apese cu miinile pe toate ieșiturile și nodurile stîlpului de susținere a gardului.

Acum nu mai fu surprins zărind din nou mișcare dincolo de gard. De data asta era o coloană de neoameni, parcă mai tineri, care treceau în marș, bătînd pasul, semănînd unul cu altul de parcă fuseseră ștanțați toți cu aceeași matriță. Pe obraz aveau același tatuaj, un păianjen cu 6 picioare. Maimuțoiul de adineauri îi comanda. În orașul în care au venit, neoamenii se dedau la tot felul de grozăvii: incendiau, jefuiau, chinuiau oamenii și îi ucideau.

Deodată, savantului — obișnuit să analizeze științific orice fapt — îi veni o idee interesantă:

„Să știi că visez... sînt prada amintirilor... da, asta a fost și la

noi, pe Pămint... da, sînt 25 de ani de atunci. Dar acest lucru nu se va mai repeta niciodată... nicăieri şi niciodată."

Dar misterul trebuia dezlegat. Savantul se căţără cu grijă peste gard, ţinînd minte fiecare dintre mişcările pe care le făcea. După ce cobori dincolo de gard, nu văzu din nou decît iarbă, cerul albastru şi altceva nimic...

— Excelent! mormăi satisfăcut savantul şi trecu înapoi peste gard.

XIV

Deodată savantul auzi un strigăt. Acum nu se mai îndoia, îl strigă Iura. Bucuros, el se năpusti în intîmpinarea tînărului. Pe poteca nisipoasă, Iura venea alergînd, dar — ce curios — el nu se apropia deloc.

— Ajutaţi-mă, Mihail Sergheevici! strigă Iura gîfîind.

Savantul alergă să-i ajute. Sosind la locul unde începea poteca, savantul văzu că aceasta era o bandă de transportor care pleca dinspre locul triunghiular, unde se afla el, spre Iura şi de acolo mai departe. Savantul îi strigă:

— Sări jos de pe potecă, tinere!

— În ce parte? întrebă Iura aproape epuizat.

— Indiferent, sări pe flori, pe brazdele de flori. Ori vrei să te trag de mînă? spuse supărat Sonţev. Dar Iura pricepuse. El sări de pe potecă pe terenul de alături.

— Pofteşte, vino încoace! îl invită savantul. Dar nu pe potecă pentru că ar fi zadarnic. Poteca circulă de la mine spre dumneata; ar fi caraghios să ieşi din staţia subterană a metroului urcînd pe scara rulantă care coboară, în locul celei care urcă.

În curînd Iura se opri gîfîind lîngă el; ceva trebuie să-l fi speriat îngrozitor, căci părul i se făcuse măciucă, iar cravata i se strîmbase sub gulerul transpirat pe care-l descheiase.

— Raportează! porunci scurt savantul.

Privind împrejur, de parcă îi era frică să nu fie auzit de altcineva, Iura începu să povestească grăbit:

— Vă amintiţi că mă urcasem în planetoplan. Am găsit imediat binoclul. Cînd să cobor, mi se păru că unul dintre motoare nu e bine închis. Am întins mîna căutînd robinetul de fotoni, cînd am simţit deodată că aparatul face o săritură. Şocul puternic mă aruncă afară prin uşa din faţă. Cînd m-am ridicat, am văzut la lumina celor două „Lune" că nu mai eram pe locul unde ne oprisem prima dată. Şi dv., şi planetoplanul dispăruserăţi... Am plecat să vă caut, orientîndu-mă după stele.

— Mă interesează ce ai făcut ca să te orientezi.

— După Vega, Mihail Sergheevici, răspunse Iura. Într-o jumătate de oră mi-a fost clar că aici Vega are rolul de stea polară. Ră-

săritul Soarelui, dinspre vest, m-a găsit pe o şosea lată. Eu însă trebuia să merg mereu spre sud, căci planetoplanul sărise spre nord. Aşa că am plecat de la şosea spre sud. In treacăt fie spus, n-am observat nici urmă de insecte. După ce am traversat o pădurice, am ajuns la o potecă cum e asta. Deodată am simţit o respiraţie străină in spatele meu. Mă intorc — nimeni. O iau la fugă şi-l aud cum fuge după mine. Am scăpat de el numai după ce am zvirlit cu un pietroi spre locul unde-i auzeam paşii.

— Dar apă n-ai găsit pe drum? interveni savantul.

— Iertaţi-mă... am uitat. Iura încruntă fruntea şi scoase mai multe fructe gălbui-roşiatice din buzunar: Am constatat că aceste fructe astimpără de minune setea.

— Hm... hm!... mormăia savantul de plăcere, sugînd zeama fructelor. Au gust de ceai cu lămiie. Dar spune mai departe. Nu ţi-a fost frică, Iura?

— Frica m-a apucat pe urmă, cind am pătruns într-un labirint de cărări şi poteci. Am rătăcit o vreme, dar mereu mă trezeam in acelaşi loc. Dind de un gărduleţ, mi-a trecut prin cap să trec peste el, pentru a-mi scurta drumul. Şi aici incepu grozăvia...

— Ai văzut maimuţoiul acela viu? se interesă savantul, sugind zeama altui fruct dintre acelea aduse de Iura.

— Zeci, sute... o bandă foarte mare, răspunse Iura înfiorindu-se. Aveau acolo o tabără... o ascunzătoare sau aşa ceva. Din fericire nu mi-au dat nici o atenţie, altminteri m-ar fi sfişiat. De altfel erau prea adinciţi in treburile lor.

— Ce fel de treburi? întrebă savantul, mijindu-şi ochii.

Iura dădu din umeri.

— Mincau, sau mai bine zis infulecau. Făceau asta cu o lăcomie respingătoare, de parcă singurul scop al vieţii lor era să-şi umple stomacurile. Maimuţoii urlau, se certau şi se băteau pentru mincare. Dar nu era o grădină zoologică, ci erau serviţi de sclavi, care se apropiau umili de ei, tremurind şi cu capetele plecate, neîndrăznind să ridice ochii. N-am putut să mai suport şi am plecat de acolo. In spatele altui gărduleţ am văzut ceva şi mai ingrozitor. Maimuţele distrugeau totul. Dărimau grădini infloritoare, smulgeau plantele, sfărimau totul. Deodată cîţiva apărură cu torţe şi incepură să dea foc. Se înălţau ruguri imense. Unul dintre maimuţoi porni drept spre mine...

— Şi ai rupt-o la fugă? întrebă savantul, care terminase de mincat şi acum privea în jur, căutind un coş de gunoi.

— Ce era să fac? Am luat-o la goană cit mă ţineau picioarele.

Negăsind coş de gunoi, savantul aruncă cojile fructelor într-un tufiş. Apoi intrebă:

— Iţi mai aminteşti ce ai făcut cind ai ajuns la drumul care duce incoace spre triunghi? Ai atins ceva cu mina, cu piciorul sau cu capul — indiferent cu ce?

Iura işi frecă fruntea transpirată:

— Da, aveţi dreptate! Am atins ceva, sau mai precis am călcat pe o ieşitură de la marginea cărării. Era în clipa cind v-am zărit pe dv. şi de aceea eram foarte fericit.

— Ajunge! spuse savantul satisfăcut. Mi s-au lămurit multe lucruri, deşi in ansamblu incă nu inţeleg situaţia. Dar să ne aşezăm! Iţi voi povesti şi eu ceva.

XV

Cei doi se aşezară pe bancă. Zimbind, savantul arătă spre panoul cu liniile şerpuite şi spuse:

— Aici sint scrise in limbajul localnicilor următoarele cuvinte: „Treci lingă gard, reazemă-te de el şi priveşte!"

Uimit, Iura căscă ochii mari şi intrebă:

— Ştiţi limba lor?

— Da! zimbi savantul. Acum treci, te rog, la gărduleţul acela şi priveşte!

Iura se apropie de gard. Savantul strigă după el:

— Să nu te miri şi să nu te sperii! Ai tresărit? Ei, ce vezi?

Iura işi intoarse spre savant faţa contractată de indignare.

— Maimuţoiul... bate un om... o femeie...

Savantul se ridică de pe bancă şi porunci:

— Sări peste gard, dezarmează pe maimuţoi şi ucide-l!

Plin de hotărire, Iura sări peste gard şi in clipa următoare se auzi vocea lui uimită:

— Mihail Sergheevici! au dispărut! Nu e nimeni...

Savantul se apropie satisfăcut de Iura şi-i intinse mina peste gard:

— Te-ai purtat ca un viteaz... n-ai pregetat să pedepseşti bestia aceea pentru jignirea şi lovirea unei femei. Acum vino inapoi!

— Ce inseamnă toate astea? intrebă Iura enervat şi nedumerit, trecind inapoi peste gard.

Savantul zîmbi.

— Astea înseamnă că avem în fața noastră un excelent cinematograf în relief, care este însă realizat fără obișnuitul ecran de pînză. Ce rost are el aici? Ce reprezintă aceste filme? Asta rămîne să aflăm de acum înainte. Deocamdată am stabilit faptul esențial că e vorba de un cinematograf. El este acționat în felul acesta... Savantul se rezemă de gard, și de îndată sălbaticii maimuțoi începură să asuprească pe oameni-sclavi. Pipăind suprafața stîlpului de susținere a gardului, savantul descoperi ieșitura care acționa aparatul și declanșa filmarea.

— Dar n-avem timp să ne ocupăm de amănunte. Nu m-ar mira ca în jurul nostru să fie automatizate și alte lucruri. Unele dintre ele le-am și descoperit, nu? spuse ironic savantul. Se pare că locuitorii planetei tale folosesc pe scară mare telemecanica. Dar mai bine hai să ne căutăm un adăpost.

— De fapt sînt grozav de obosit, dar n-avem încotro, oftă Iura. Să mergem!

— Trebuie neapărat să mergem? zîmbi savantul. Propun să ne lăsăm purtați.

XVI

Iura își luă hotărîrea să nu se mai mire de nimic. El urmă docil pe savant, care — după ce studiase cîteva panouri mormăind ceva în barbă — se oprise la capătul unei cărări destul de largi.

— Scumpul meu Iurissimus, nu cunosc nici pe locuitorii planetei, nici limba lor, spuse savantul blînd. Dar noi am adus cu noi aici un lucru însemnat: am venit cu cunoștințele noastre și cu simțul nostru de a pricepe fenomenele. Iată, această cărare este rulantă: ea ne va transporta automat.

— Unde? strigă Iura.

— Nu știu, mărturisi savantul. Să mergem și vom constata! Probabil că în timp ce colindam pe acest triunghi am declanșat mecanismul care pune în mișcare toate aceste cărări.

În timp ce călătoreau pe drumul mișcător, privind peisajul pe lîngă care treceau, savantul continua să fie preocupat de cele văzute și trăite.

— Am văzut numeroase filme pe acel triunghi. Am mai văzut

că atît drumul pe care veneai dumneata cît şi acesta pleacă dinspre triunghi spre exterior. De ce? E limpede: ele transportă publicul după spectacol.

— Care public? nu pricepea Iura.

— In cazul acesta, pe noi. Dar piaţa triunghiului poate cuprinde 300-400 de spectatori. Acestora le stau la dispoziţie drumurile mişcătoare...

Savantul nu-şi termină fraza, ci încercă să-l apuce pe Iura de mînă, dar nu reuşi:

— Transbordare! strigă el. Sări încoace, Iurissimus!

Ce se întîmplase? La capătul cărării pe care veniseră începeau in unghi ascuţit două noi cărări. Savantul nimerise pe cea din stînga, iar Iura pe cea din dreapta. Acum drumurile îi duceau în direcţii diferite.

XVII

Dacă s-ar pune vreodată problema ca savantul să prezinte un raport amănunţit despre călătoria sa pe cea de-a zecea planetă, el n-ar avea de arătat nimic deosebit în legătură cu timpul scurs imediat după cea de-a doua despărţire a sa de Iura. El observase doar că drumul care-l purta nu mergea absolut drept, ci făcea o serie de cotituri, dar totul se petrecea atît de lin, încît aproape nu-ţi dădeai seama. Singuraticele grupuri de plante erau foarte decorative, şi savantul regreta că trecea prea repede pe lîngă ele. Drumul apucă peste un pod. Mihail Sergheevici văzu cu mulţumire cum valuri mici, albăstrui spălau pietrele acoperite cu muşchi.

— Apă... apă veritabilă! murmură el.

Dar această descoperire nu-l impresionă prea mult. Nu suferea de sete şi-şi notă acest lucru ca o calitate a fructelor pe care le mîncase.

Voia să vadă cît mai repede tot ce era de văzut.

Cărarea urcă un deal, ocoli o fîntînă arteziană împodobită cu flori, urcă un alt deal şi deodată, în faţa ochilor uimiţi ai savantului, se ivi un peisaj încîntător, al cărui centru era ocupat de o clădire uimitor construită.

Fără să vrea, Sonţev se desfătă la vederea acestei minuni arhitectonice. Ciudat era mai ales faptul că dedesubtul primei clădiri

se afla o alta identică, cu aceleaşi turnuleţe, virfuri aurite, creneluri şi cu o splendidă terasă cu coloane... dar toate cu capul in jos.

Privi cu atita atenţie acest ciudat tablou, încit nu observă că drumul rulant se termină aci şi — în virtutea inerţiei — fu cit pe aci să cadă. Totuşi nu căzu şi iar i se păru că e cineva lingă el şi că acel cineva il sprijină. Dar nu vedea pe nimeni. Privi din nou peisajul din faţa lui cu acea bizară clădire simetrică.

Nu se mai gindea la nimic: uitase şi de acei maimuţoi groaznici, şi de primejdiile care il puteau pindi. Se dăruia cu totul clipei aceleia, sentimentului de admiraţie care il cuprindea. Nici măcar atunci cind descoperi că partea „de jos" a clădirii, acea parte care il uimise prin poziţia ei inversă, nu era altceva decit reflectarea clădirii adevărate in apa unui încintător lac artificial, nici chiar atunci nu-l părăsi admiraţia pentru comoara artistică din faţa lui...

Deodată, *un strigăt puternic il făcu să tresară* şi să se *intoarcă* spre dreapta.

Iura se afla la o bună distanţă de el şi-şi ştergea de zor genunchii cu batista.

— Te-ai lovit? întrebă savantul compătimitor.

— Am holbat ochii pe sus, răspunse acesta puţin ruşinat şi se apropie. Unde ne aflăm?

— Asta ar trebui să te intreb eu, se minie savantul. Era furios şi pentru faptul că Iura rupsese acea minunată vrajă care-l cuprinsese. Doar dumneata m-ai adus aici, pe a zecea planetă! Te poftesc să-mi dai explicaţii...

Stingherit, Iura plecă ochii. Savantul continuă ceva mai calm:

— Să ne apropiem de acest... palat! Presupun că noi am aterizat la împrejurimile unui fel de parc de cultură şi odihnă, iar aici pare să fie una dintre clădirile principale. In orice caz, să fim pregătiţi pentru eventuale surprize...

Ajunşi la malul lacului artificial, porniră spre clădire.

— Cit *e ceasul, Iura? Eu mi-am pierdut cronometrul..*

— Este opt fără un sfert, răspunse tinărul.

— Dacă parcul se deschide la ora opt, înseamnă că in curind vom intilni pe locuitorii celei de-a zecea planete, spuse incet savantul, chibzuind parcă la ceva. Cine sint ei? Mai avem timp să ne gindim... D-ta ce crezi?

Iura privi palatul. E greu de crezut că maimuţoii ar fi putut clădi *o astfel de minunăţie, spuse el nesigur.*

— Puterea dumitale deductivă face progrese, spuse binevoitor savantul. Apoi nu cred că malmuțoii s-ar putea amuza cu acele „filme" care îi demască. Și să nu mai gîndim la faptul că unor condiții egale le corespund totdeauna rezultate asemănătoare dacă nu chiar identice. Deci dacă planeta a zecea este o dublură a celei de-a treia, atunci... ai priceput șirul deducțiilor mele?

— În întregime, interveni Iura bucuros. Pe a zecea... există oameni!

— Așa e, Iurissimus! Anume cei pe care l-am văzut în stare de sclavie. Dar „filmele" sînt pesemne documente istorice... sau poate mă înșel.

Cei doi ajunseră la palat.

— Intrăm? întrebă Iura.

O scară largă ducea spre intrare. Un rînd de coloane se alinia de-a lungul pereților albi ca neaua.

— Nu e cazul să ne grăbim, fu de părere Mihail Sergheevici. El examină cu atenție panoul care era prins de un stîlp de argint. În mijlocul acelorași linii unduitoare erau desenate mai multe cercuri concentrice multicolore.

— Să începem prin a da ocol palatului! mai adaugă savantul pe un ton care nu admitea contrazicere. Și totodată arătă cu mîna spre un luminiș.

— Să mergem pe acolo!

În aceeași clipă văzu cum obrazul lui Iura se desfigura de groază.

— U... unde vă este mîna? șopti Iura.

Savantul își privi brațul întins și păli. MÎNA LUI NU MAI ERA ACOLO.

XVIII

Trecură cîteva secunde. Savantul își simțea mîna, dar n-o mai vedea. Mîna dispăruse.

Savantul îndoi brațul pe care-l ținuse întins și-și strînse mîna la piept ca pe un copilaș. Mîna lui, draga lui mînă originală, revenise la locul ei.

Întinse din nou brațul, din nou mîna lui deveni invizibilă.

— Hm! Hm! mormăi savantul. Foarte bine!... și cu un elan

brusc, de parcă ar fi sărit în apă rece, își întinse și celălalt braț; și cea de-a doua mînă dispăru fără urmă... *Foarte bine. Incîntător! Iura, trezește-te!... Ce zici, am ceva comun cu Venus de Milo?* Sonțev își aduse brațele în poziție normală, apoi îl îmbrățișă rîzînd pe Iura: Un mic truc pentru a dispărea... La revedere! și, împingînd pe uluitul Iura înapoi, sări repede într-o parte.

— Cucu! Unde sînt?

La doi pași de dînsul, îl văzu pe Iura cum caută desperat în jurul său.

— Nu vă văd, Mihail Sergheevici.

— Treci acum peste linia aceea albastră! rîse savantul. Cred că mă vei vedea.

Iura trecu peste dunga de pe podea.

— Acum vă văd, spuse el, privind spre savant.

— Treci iar înapoi! spuse acesta.

— *Nu vă mai văd!* strigă *Iura după* ce *pași* din *nou dincolo!*

Cei doi se distrară astfel cîteva minute.

Totul e atît de simplu, încît și un copil ar putea ghici. Dar îți *explic eu altă dată, acum hai să mergem mai departe.*

După ce dădură ocol palatului, văzură o poartă spre care urcau cîteva trepte foarte tocite, semn că aici veneau mulți vizitatori. Prin această poartă ajunseră într-o sală întunecoasă.

Deodată poarta se închise singură în urma lor, iar de undeva de sus răsună o muzică molcomă. Ridicară ochii. În loc de tavan, deasupra lor văzură o copie exactă a bolții cerești, pe care străluceau și se mișcau stelele. Cei doi recunoscură constelațiile familiare, iar la un moment dat trecu și Soarele, în jurul căruia se roteau licărind cele zece planete. Cei doi se aflau într-un planetariu.

Apoi muzica amuți, iar în partea opusă intrării se deschise altă ușă, prin care ajunseră pe o terasă.

Sonțev recunoscu locul din fața palatului, iar în depărtare se vedeau cărările aurii și podul de peste fluviu.

Pe neașteptate, lumina Soarelui slăbi; umbre cenușii se întindeau peste tot ca gonite de un vrăjitor rău. Pe cerul ce se întunecase, începură să licărească stele. Vega strălucea puternic, iar mai încolo Steaua polară și Carul mic sclipeau în întuneric.

— O eclipsă, Mihail Sergheevici, spuse Iura, deodată, calm.

— Nota zero cu trei minusuri, și încă este prea mult pentru faptul că n-ai luat cu noi nici un instrument. Să ai ocazia să

studiezi o eclipsă de pe a Zecea și să... Pleacă de lîngă mine! Nu mai răspund de faptele mele..., explodă savantul.

Își scotoci buzunarele în căutarea unui ciob de sticlă violetă, dar nu-l găsi. Între timp începură să mijească zorile, iar stelele dispărură de pe cer, care se lumina treptat.

Savantul se opri în fața lui Iura și-i porunci furios:

— Să pleci imediat pe Pămînt și să-mi aduci o lunetă, sextantul, spectroscopul și două aparate de fotografiat. Îți scriu acum un bilet către Tatiana Iurievna ca să-ți dea instrumentele și să anunțe acasă la mine că mai sînt reținut aici... El scoase o foaie de hîrtie și un creion pentru a scrie biletul. Dar în aceeași clipă, soarele prinde din nou a se întuneca.

— A doua eclipsă? murmură Sonțev.

— Păi așa trebuie să fie! A Zecea n-are două „Lune"?

Furios, savantul bătu din picior:

— Nu „Lune", ci sateliți. Și nu doi, ci patru. Viteza celor doi pe care i-am văzut nu era suficientă pentru ca ei să poată înconjura într-un timp atît de scurt această planetă. Eclipsa e provocată de alți doi sateliți. Dar ce să mă fac cu dumneata. Creierul îți este încătușat, *judeci greu, mi-e frică să nu-mi aduci, în loc de instrumente* astronomice, altele...

Iura îl întrerupse politicos:

— Scuzați-mă, dar nu mai sîntem singuri. Sîntem auziți! și arătă cu privirea spre ușă.

Savantul se întoarse repede.

Nu departe de ei se afla un grup de oameni, care-i priveau în tăcere.

XIX

Iura făcu o mișcare. Mihail Sergheevici îl opri:

— Stai pe loc! Ordinul se anulează. Voi încerca să vorbesc cu ei.

Cu un aer demn se apropie de ceata de oameni:

— Permiteți să ne prezentăm: mă numesc Sonțev, iar dînsul *este Kicighin, spuse el și se înclină.*

Oamenii priveau, dar se părea că nu înțeleg nimic. Unul dintre ei răspunse ceva, dar cei doi nu pricepură. Savantul reluă:

— Am venit de pe Pămînt... de pe a treia planetă...

Celălalt dădu din umeri. Sonțev incercă și cu celelalte șase limbi moderne pe care le cunoștea, dar cu același rezultat. La fel cu greaca veche.

Oamenii vorbeau, gesticulau, dar nu se puteau înțelege.

Atunci savantul scoase creion și hîrtie și incepu să deseneze:

— Iată, aici e Soarele, spuse el desenind un cerc din care porneau țepi mari și mici. Iura își spuse in gind că desenul semăna mai curind cu un arici respingător decît cu astrul zilei. După Soare se strădui să deseneze restul sistemului solar: Iată, aici e Mercur, aici Venus... Apoi desenă orbita Pămîntului și făcu un punct pe aceasta, spunind:

— Pămintul!

Unul dintre oameni se apropie și atinse cu un deget hirtia. Deși nu avea nici toc, nici creion, pe orbita Pămintului, dincolo de Soare, apăsă pe al doilea punct și spuse clar:

— SI-AL-ME... Sialme.

Mihail Sergheevici bătu bucuros din palme.

— Ne putem înțelege! planeta a zecea se numește Sialme.

Apoi savantul desenă și planeta Marte, apoi pe Saturn cu inelele sale și celelalte planete, iar la urmă desenă drumul urmat de planetoplan. Unul dintre sialmezi se apropie și, arătind pe hirtie, spuse limpede „Pă-min-tul". Iura arătă spre nas și spuse: „Nas, ăsta este nasul meu". Un alt om repetă întreaga propoziție. La fel cu mina, cu piciorul etc. Se dovedi că sialmezii rețineau de la prima dată cuvintele și le foloseau apoi corect. Aveau o memorie uluitor de exactă și un excelent simț al construcției frazelor. Intr-un timp relativ scurt se putură înțelege prin cuvinte.

— Sintem invitați la masă. Iată, ne sosește automobilul.

Savantul văzu cum de terasă se apropia plutind prin aer, la *mică înălțime, un fel de limuzină deschisă. Omul* care conducea această limuzină aeriană salută cu mare respect pe doi sialmezi, de unde cei doi pămînteni traseră concluzia că gazdele lor erau pesemne personalități locale. Mihail Sergheevici și Iura urcară in limuzină, alături de sialmezul cel mai virstnic, după care limuzina aeriană se ridică legănîndu-se ușor și porni intr-o direcție necunoscută.

XX

După un scurt dejun, cei doi se retraseră pentru a se odihni in camerele ce le fuseseră puse la dispoziție. Dar hrana, aerul și întîmplările extraordinare prin care trecuseră goniseră somnul celor

doi pămînteni. De aceea începură să se sfătuiască asupra celor ce aveau de făcut, şi cum să impace dorinţa lor de a cunoaşte realităţile de pe Sialme cu necesitatea de a se întoarce pe Pămînt, unde-i aşteptau familiile şi tovarăşii de muncă? In cele din urmă, hotărîră ca savantul să colinde planeta pentru a studia civilizaţia sialmeză, iar Iura să pornească în căutarea planetoplanului. Astfel vor putea vedea mai multe decit mergind împreună şi-şi vor atinge ambele scopuri.

In cameră intrară doi dintre sialmezii pe care-i cunoşteau: unul mai in virstă şi celălalt mai tinăr. Iura le impărtăşi planul făcut, cu care sialmezii fură de acord. Cu această ocazie, savantul află numele celui mai in virstă şi-l repetă de citeva ori: „Lari, Lari..." Iura plecă cu celălalt.

— Am primit sarcina să vă fac cunoştinţă cu cite ceva de pe planeta noastră, spuse sialmezul. Venirea dv. a coincis cu un eveniment... dar să pornim căci e timpul. Vă voi povesti totul pe drum.

Ieşiră din clădire, şi savantul admiră din nou cum se profila pe cer zigzagul format de virfurile turnurilor şi cupolele clădirilor inalte. Curind ajunseră afară din oraş la cărările mişcătoare, dar era ciudat că nu se vedea nicăieri nici urmă de sialmezi.

Lari spuse, parcă ghicindu-i gîndul:

— Mergem acolo unde-i adunată toată lumea, aproape de locul unde aţi aterizat cind aţi sosit aici. In acel loc s-au păstrat ca muzeu o serie de clădiri şi obiecte de pe timpul cind...

— Cind pe Sialme işi făceau mendrele maimuţele! completă Sonţev.

— Nu ştiu ce inseamnă „maimuţe", dădu din umeri Lari, dar fiinţele pe care le-aţi văzut in imaginile luminoase documentare au fost şi ele cîndva oameni. De atunci Sialme a ocolit de o mie de ori această mică stea, spuse el arătînd spre Soare. In vremea aceea, intre conducătorii neamului bezmeticilor se ivea mereu cîte unul care căuta să-i convingă că ei trebuie să stăpinească intreaga planetă, făcind din celelalte popoare sclavii lor. Astfel incepură neoamenii să atace alte neamuri vecine; ei işi pierdură orice urmă de civilizaţie, devenind acele maimuţe sălbatice şi crude. Abia după un timp, neamurile celelalte s-au unit şi au nimicit pe maimuţoi.

— Dar cum, in ce fel? întrebă Sonţev.

— Iată! răspunse Lari. Tocmai am ajuns la locul unde vă voi putea arăta!

— Știu, v-am admirat cinematograful, zîmbi savantul.

Lari îl privi mirat.

— Ce-i aia „cinematograf"?

Mihail Sergheevici îi explică principiile și instalațiile cinematografului. Lari continuă:

— Și la noi se foloseau (acum mulți ani) asemenea instalații, dar savanții noștri au descoperit alte metode de a aplica cunoștințele dobîndite în domeniul compoziției razelor de lumină. In același fel au găsit posibilitatea să facă invizibile în plină zi zone întregi ale planetei noastre.

— Bine, dar cum ați obținut victoria? Cum ați putut învinge forța brutală a maimuțelor? Ce v-a întărit?

— Munca, activitatea creatoare, ea ne-a ridicat deasupra animalelor. Cei ce voiau să trăiască din munca altora au început inevitabil să se transforme în animale, iar pe noi munca ne-a dus la victorie...

Pe măsură ce Lari vorbea, „filmul" arăta săli uriașe în care zumzăiau mașinile conduse de oameni cu fețe concentrate, atente. Apoi Sonțev văzu cîteva atacuri ale oamenilor-maimuță; urmară scene ce arătau bandele de bestii înconjurate de oamenii invizibili...

— După exterminarea fiarelor cu chip omenesc, glorioșii noștri înaintași au hotărît să trăiască într-o pace veșnică. Aceste locuri au fost declarate muzeu pe timp de 300 ani, adică pentru trei generații, căci la noi vîrsta mijlocie este de 100 de ani.

— Ideea este bună. V-o spune un om care a trăit astfel de lucruri acum 25 ani, pe Pămînt, interveni savantul.

— Cei 300 ani se împlinesc astăzi, așa că mergem să participăm la festivitatea nimicirii muzeului, pe locul căruia va fi ridicat tot astăzi Orașul Fericirii.

XXI

Se suiră într-o limuzină aeriană, care-i duse în vîrful muntelui de pe care se vedea valea cu triunghiul-muzeu. Pe dealurile și munții dimprejur erau strînși mii de sialmezi, care ascultau un orator ce nu era vizibil din acel loc. Savantul auzi doar încheierea discursului:

— ...și astfel va dispărea ultima urmă, ultima amintire despre omul-animal. Așa va fi!

Savantul încremeni: în munţii din jur se deschiseră rezervoare uriaşe, şi trombe imense de apă spălară tot ce era construit în vale, după ce coborîseră în cascade gigantice de pe coastele munţilor. Apoi totul se linişti.

Răsună o muzică dulce, şi toţi cei adunaţi în imensul amfiteatru începură să cînte, coborînd spre vale. Apărură numeroase maşini de tipuri foarte diferite. Crescură clădiri şi răsăriră parcuri întregi cu verdeaţă şi flori.

— Să coborîm! Pînă ajungem jos, oraşul va fi gata! spuse Lari şi o luă înainte pe scări.

Din acest moment, evenimentele se precipitară. În momentul în care savantul se pregătea să coboare apăru Iura cu planetoplanul. El spuse lui Sonţev că la sosirea lor au fost urmăriţi de păzitorii invizibili ai muzeului. Unul dintre ei a umblat la rezervorul de fotoni, care s-a defectat şi pierde fotoni. Dacă nu vor pleca in citeva secunde, riscă să rămînă pentru totdeauna acolo, căci, nimeni nu cunoaşte încă pe Pămînt secretul planetoplanului. Nu puteau conta nici pe ajutorul sialmezilor, căci aceştia — deşi avansaţi în alte domenii — nu ştiau să folosească fotonii.

Savantul urcă lingă Iura in planetoplan, hotărit să se intoarcă cit de curind pentru a termina cercetarea planetei. Se simţi cuprins de un puternic dor de ţară, de Ceaikovski, de institut, de casă, de rude, de prieteni, de toate locurile şi oamenii dragi.

XXII

Muzica de jaz a fotonilor nu-l mai surprinse pe savant, nici viteza de zbor, nici priveliştea de afară. Le cunoştea acum.

Sosirea in faţa institutului nu avu nimic anormal. Iura îl ajută să coboare. Era noapte. In biroul lui ardea lampa, aşa că trecu grăbit pe lingă portarul care dormea. In uşa biroului, Iura işi luă rămas bun şi-l rugă pe savant să nu povestească nimănui nimic pină la a doua călătorie, cind vor lua instrumente şi vor avea rezultate mai concrete. Mihail Sergheevici privi pe fereastră aşteptind să vadă plecarea *planetoplanului. Inchise ochii pentru a nu fi orbit de erupţia* fotonilor.

In spatele lui scîrţii uşa. Crezu că Iura uitase ceva şi intrebă:

— Dumneata eşti, Iura?

— Nu, eu sint! spuse Tatiana Iurievna. Am venit să vă amintesc că..., dar se intrerupse, uluită. Chiar şi în 1981, după ce va fi fost decorată şi numită „savant emerit", Tatiana Iurievna işi va aminti cit de sălbatic o privise Sonţev şi cum se năpustise apoi spre masa unde se afla ceaşca cu ceai. Speriată, Tatiana fugise fără să mai prevină pe savant că pe cimpul de dincolo de institut se experimentaseră nişte reflectoare de un model nou.

Mihail Sergheevici privea uimit ceaşca ; era plină cu ceai căldut. Ceasul arăta 11 şi 45. Visul lui durase exact un minut.

Dragi cititori,

Numeroşi corespondenţi ne informează că în localităţile lor nu vin regulat fascicolele colecţiei. Tirajul acesteia fiind constant explicaţia trebuie căutată în inegala ei difuzare în ţară. Singura modalitate eficace ca să remediaţi această defecţiune este să vă abonaţi la colecţia noastră.

In felul acesta nu numai că vă veţi asigura primirea regulată a broşurilor şi veţi înlătura descompletarea lor, dar ne veţi ajuta şi pe noi, dîndu-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezeşte colecţia în rîndurile voastre pe regiuni, raioane şi localităţi.

Tineri şi tinere,

Scrieţi-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecţie! Sînteţi mulţumiţi de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sînteţi mulţumiţi de colecţia noastră, răspîndiţi-o printre prietenii, colegii şi tovarăşii voştri de muncă!

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE INAPOIAZA

Manuscrisele nedactilografiate nu se iau in consideraţie

Coperta-desen: D. IONESCU

cu 3 LEI
PUTETI CÎŞTIGA 2000 LEI
„LOZURI IN PLIC" SE GĂSESC LA:
COOPERATIVELE SĂTEŞTI DE CONSUM,
UNITĂTILE DE VÎNZARE LOTO-PRONOSPORT
BÎLCIURI, TÎRGURI, PIETELE AGRO-
ALIMENTARE, GĂRI, TRENURI, ETC.
LOZ în PLIC

2012

COLECȚIA

CLUB

Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU